

9. szám.

Február 29-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Hivatalos rovat versekben.

I.

Mire kell az a hat forint minden hátultöltő puskánál a rendes kialakított áron felül.

A hat forint pedig még épen szükséges,
 Sőt mint kimutatjuk, nem is elégséges,
 Puska nem jár együtt az ő kakasával,
 Azt külön kell venni meg, tíz hatosával.
 Mert az mindig úgy volt, m'óta puskát vesznek,
 Hogy töltő veszzőre alkut külön tesznek.
 S mivelhogy e puska léssen hátul töltve,
 Látjuk, a két forint bizony el lesz költve.
 Másodszor a puskát még ki kell próbálni,
 Hogy a dupla postát ki bírja-e állni?
 A postára márk kell, s mert messzire szóló,
 Kerül egy forintba hozzávaló ólom.
 Itt van a harmadik forint; a negyedik?
 Ugyan mire is kell? Ugy! Igaz. Ez pedig

Szükséges fojtásnak, ezt így illik tenni,
 Hogy meggyőződésre lehessen szert tenni,
 Hogy nem-e e puska megvesztegethető?
 S ilyennemű fojtás mellett elűthető?
 S ha csütörtököt mond, akkor káromkodunk,
 S aztán a hatodik forint misét szolgáltatunk.
 Ez megint egy forint. És ha szerencsésen
 Elsül, és nem szalad szét mindjárt a kézben,
 Akkor nagy áldomást iszunk örömmünkben.
 S arra a hatodik forint elmegy könnyen,
 Hetedikbe került a mi feleletünk;
 De abból már ötven krajczárt leengedünk.

K—s M—n.,
 osztályfőnök.*

II.

A honvédelmi miniszter biztatásai a honvédelmi kérdésben.

Motto: Jó napot kapitány uram!
 Mikor maschirozunk?
 Holnapután, vagy azután,
 Vagy csütörtökön délután;
 Kedves katonám!

Jó napot miniszter uram!
 Mikor lesz honvédünk?
 Majd meglődül, ha tudsz tótul,
 Kapsz a delegátiótul,
 Kedves katonám!

Jó napot miniszter uram!
 Végezzünk e Bécsben?
 Majd végezzünk, ha lesz eszünk,

Csak Pestre visszaérkezzünk,
 Kedves katonám!

Jó napot miniszter uram!
 Se itt? se ott? hát hol?
 Ott a Gelics; majd felel is,
 Addig meg — alá is, fel is!
 Kedves katonám!

K—s M—n.

*) Honny soít qui mal y pense! Ez nem azt jelenti, mint
 ha osztoznánk valamiben.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No mar mozdít van két ünepnap egymazs sarkaban, is in nem tudok, melyiket felköszöntsek hamarab? mivel hogy a melyik előb van, az van utob, is a melyik hatul következik, az van elől. Tudnyilik, hogy februar 26-ika megelőzöt februar 17-iket, is mind a ketö alkotmány-születizs-napja; is nem tudok, melyiknek gratulalyam, is melyiknek condolealyam hamarab? Mivelhogy az az utobi, a melyik az előbi, mar egy kicsit meghalt, az előbi pedig, a melyik az utobi, mig egy kicsit il is uralkodik.

In bizony csak aszt felköszöntök, quorum pars magna pfui. Aszt a februar 17-iket: az a mi vivmanyunk. Kínül voltam magam izs babamber. (Bizony nem izs baba-aszony.) Azirt izs nekem aszt kötelesigem, valahanyszor nevenapja előfordul maganak, mindig felköszöntenyi, is kezet csokolnyi magamnak. (Vide Pesti Naplo de dato 17.)

Ez asztan a gyerek! Mig csak mozd egy esztendőzs, is mar milyen jól tud enyi! Nem gyözi ütet aptya, anya pisquotaval.

Alig multa egy esztendőzs, is mar tanulya gagyognyi nimetül. De öt szot izs tugya mar mondanyi magyarul!

S hogy tugya lelkem esörömpölnyi kicsi zörgetyüvel, mit atunk neki kezibe, hogy mulason vele magat. Ugy jaczo atya olombul, meg papirozsbul esinyalt katonakal, majd leve-ri ütet, majd megind felalitya; csupa gyenyerüsüg niznyi artatlan mulatsagot.

Csak nimelykor belebujik baloldali ördög, s olyankor ordít, hogy nem lehet tüle megmaranyi szobaban; is mindent, mi kezibe akad, akar kitfeli szakitanyi; szíp katonakat izs kitfeli szakitya, mintha nem tuna, hogy egysigezs hadsereget nem szabad kitfeli hasogatnyi; s ha valamit megfogta, nem akarja ideanyi; sivalkogy, ha el akarunk tüle venyi. Hiaba mondunk neki: „bete! az nem pápi! az czoczónak valo: megvagsz vele kacsot, lesz bibis, ne ved szadba! kitöröd vele kuzkuszt, nyanya megharagszik!“ csak nem akar szofoganyi, csak protestal polya kötizs elen, is rugdalozik kezivel, labaval, hiba ringatunk bölcsöben, in egy felül, Kerka,

Pöli, s töbi szaraz dajka masik felül; csak sivalkodik, mig azutan cezer megijesztünk: „ahá! ot gyün mumuzs! ot van ajton drotozs panszlav, ha nem szipen viselsz magad kidobunk neki, tarisznyaba tesz, elvisz.“ Ara azutan csak elhalgat, is megszepenik, s akor asztan filelmi-ben esinyalya nimely dolgot, a mit nem lehet felüle publicitasra hoznyi. No de ez megtörtinik mazs gyereken izs; aszt nem szüksig szomszid-ba elbeszlnyi, mingyart ujs gba tenyi!

De mozd kitalaltunk, hogy hogyan kel elhalgatatnyi kizs kedvezst, hogy ne kiabalyon olyan nagyon, hogy uczara kihalasuk. Dugtunk szajaba czuezlít, mozd aszt szopogat. Czuezlít ugy hinak totul, hogy budzset. Szeginke ugy elszopogatya egisz nap, is azt kipzeli, hogy czuezli azal keveseb lesz, ha ő mindig szopogaty, s hogy az ő hasaba azal töb lesz.

Csak filek mozd üte: betegsigektül. Csak teszik tunyi, fiatal gyerekek sok betegsignek vanak kitive, a mi rank, vin gyerekekre nem ragad. — Filek, hogy nagy crisis lesz neki, mikor majd fogai gyünek. Pedig gyünek majd fogai, ha elib nem, honvidelmirendszerelőterjesztöbornyunyuzopinteken: is aba ilyen kizs növendikalkotmanyszopozsgyerekecskik könnyen izs belehalnak. De mig joban filek ütet vörözs himlötül: azokrul a vörözs tablabirakrul, kiket írja Pesti Naplo, raja talalya raganyi. Ez a vörözs epidemia nagyon ragadozs, is kiket meg-lepte, mig csak nem izs lehet lebunkoztatnyi — hamarab legközelebi követvalasztasoknal.

De mar akor mi kicsinyünk majd kit esztendőzs lesz: fogja kapnyi kardot, puskat, is asztan maga fogja szalanyi!

Jaj csak in asztat megirhetnik, hogy ütet felnevelhetnim. Csak adig, a mig beadhatnam klastromba kizs papnak.

Azir akarnam ütet papnak nevelnyi, ne-hogy mig neki izs kisöbet valami alkotmanyfia szülesen.

Azir emelyünk fel az igre az ő megmaradasairt, egy ahitatozs pohar boroecat, kivan-tan tizta szivbül, hogy ilete megmaragyon; so-ha neki se muszkkak, se vadrazok, se madara.

czok ne arthasanak, hogy növizsben mindig majoritazs legyen; hogy tigrisek ütöt el ne kapjanak; hanem hogy mig szamozs esztendőig eljarhasunk ide Bicsbe, a mi ifju alkotmanyunk születise napjat meggratulalni. Lebe hok!

Magunknak pedig csokolyunk irté keze-

ket, hogy ilyen szeretetre milto alkotmany-surculus-masculusnak ilyen sokan apjukjává létünk, a nélkül, hogy az anyjukját valamelyikünk ismerte volna.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon

Baracsagozs level Kakazs Martonhoz.

Idezs komam Marton!

Infamizs alapot, ki mar hite volna,
Ifju hazasfelek öszeczivalkodva;
Eczer szilyelmenek, masszor öszemenek,
Ircse, a ki irti a bibijit enek.

Törültem hijaba izadsagtul kipit,
Im hoszu szamitazs fucsba mente vigkip;
Mig pedig csak egy plusz jelinek miata,
Ki magat egiszen minusznak mutata.

Mozsd ipensig halok, csak bar ne halanam,
Bennem a sok mireg nem meggyülne talan;
Szomszidkam beszili, s no mig nevet hozza,
Hogy magat a balpart ismit öszehoza.

Czudar nip, az igaz, egymazs elen tamad,
Egymazsnaq hajaba kit kezivel ragad,
Asztan mint semi ha nem megtörtint volna,
Testviriesigel öszecsokolodza.

Szeqin „Pesti Naplo,“ csak ütöt sajnalom,
Ez a bolond trifa fajhat neki nagyon;
Hogy az istenirt ne, oly lakziba leni,
A hol övi kedvezs mashoz fogja meni.

Igyekezi igyugy szigyenkezizs viget,
Csinyalnyi maganak jo mosolygozs kipet,
De hat olyan a csak, mint a tyukszem, ipen
Szem had szem csak az izs, de mas kirdis: milyen?

Azonban valaki rulam azt hiszi tan,
Hogy mindenek daczra nem atlatók szitan?
De bizony atlatok, s ki izs mondok akar,
Hogy it tigrizs uram fogast teni akar.

Fogaszt teni akar, mely minket megrontsa,
S pecsovics hatalmunk varat porba ontsa;
Ime nemzedikem, ha ram megfigyelesz,
Ebül a magbul izs soha paszuly nem lesz.

Hat ravasz közipbal, mit nevezek mazsnaq?
Mig fizeti Bicsben aranyat portazsnaq.
Adig it izs szipen csak koketiroza,
S mindenfile partot ambaraba hozza,

S csitt!! — ha nipszazavaszt mig elfogagya haz,
Mit inditvanyozta rigiben Madarasz,
Könyen törtinik meg, hajlongvan it, meg ot,
Terenumrol hogy mig leszoritya jobot.

Azir felszolitok in miniszter urat,
Tegyen fel a kirdizs haz elibe olyat:
„Akarja közipbal atnyergelni joba,
Vagy pedig nem jarnyi delegatiokba?!“

Ha mongya, hogy igen, mi izs mongyuk igen,
Vegye riszt traktaknal az asztal vigiben;
De pusztulya inen, ha ra nemet mondot,
S ne elragja tülünk „közösügyi“ koncziot.

Tallerossy Zebulon dictalasara irta az ü vendigeskedő bajtarsa

Csipkedy Vidor.

Borkoresolyák.

Egy financzbiztos levelet irván egy pálinkát fözető birtokosnak, nevét oly csodálatos kriksz kraksz vonásokkal irta, hogy az egyptomi irás hozzáképest széonschreiberei.

A birtokos válaszolt a levélre, hanem nevét ugy irta alá, hogy egy kis csirke lábait tentába mártván, végig masiroztatta a papiron, mit a financz comissárius magyar névnek elismert, s neheztelést nem mutatott érette.

Mindenváró Ádám és a sült galamb.

M. Á. Volna már kés is, villa is; csak a sült galamb repülne már ide a tányérra!

Egy kis oláh falura erővel rányomta a fináncz a húsfogyasztási adót; hiában bizonyították, hogy nálók nincs mézsárszék, s soha sem ettek marhahúst.

— No hát ennekutána egyetek ti is húst, — mondta a fináncz. És tudjátok meg azt is, hogy ezen még nyerni is lehet, ha kiadjátok haszonbérbe.

A fogyasztási adó 3 frt lett; a bírák pedig csakugyan egy helybeli lakosnak kiadták a húsvágást 3 frtéért és egy iteze pálinkáért.

A berlő levágott egy juhot, de az atyafiak nem

akartak húst venni, mire a bérlő és bíró házankint járt az asszonyokat húsért kergetni, azon hatalmas parancsolattal, hogy a császár megparancsolta mindenkinek húst enni, különben büntetést kapnak. És a nép engedelmeskedett, mert nagy a császár parancsolatja.

Kerkapoliádok.

— Igaz ugyan, hogy a financzminiszteri exposée német nyelven volt írva a magyar delegáció számára;

Mindenváró Ádám és a sült galamb.

Harapy ur. No Ádám! A mit vártál, itt van!

M. Á. Hü! mi az ördög ez? Hiszen ez egy légy a levesben!

Harapy ur. Hiszen ez is repül; ez is sültre van már: azután ez is ingyen.

de magyar betűkkel! és így a törvény szellemének teljesen és tökéletesen elég tétetett.

— A mit a Hon állít, hogy a zárt ülésben én mondtam, meg a honvédelmi miniszter mondta, nem igaz; mert a mit a miniszter ur mondott, azt én nem mondtam, s a mit én mondtam, azt a miniszter ur nem mondta; és így egyikünk sem mondta, nem úgy mondta, egyáltalában nem mondta, a hogy a Hon mondta. A kívül én különben nem érek rá disputálni, mert más

dolgom van; Beust soiréjára készülök, s már egy óra óta húzom a csizmámat, s nem jön fel.

Ráju szarák.

Az erdélyi románok azért nem igen búsulhatnak a Rajxrát után, mert ők saját nyelvükön „Ráju szarák”-nak csúfolták azt, mely annyit télesen: „szegény menyország.”

Büvész tarisznya.

Bizonyos falu koresmájában egy vándor büvész avval ragadta bámulatra a nézőket, hogy tarisznyájából, melyet összevissza forgatott, tojást, esirkét, krumpelit, verebet huzogatott ki. Esetlegesen a nézők közt egy balpárti ur is volt, ki arra kérte a német büvészt, hogy olyat húzzon ki üresnek látszó tarisznyájából, a mit ő kíván, — mire a büvész azt mondta: „az enim torniszter asz fan, mi nekem jó, mi makának jó, enim torniszterba nem fan.“ Erre nagy kaczagás lett, és a koresmáros zsidó azt a magyarázatot tette a büvész tarisznyájáról, hogy az hasonlít a pragmatica sanctiohoz, mert abból is mindent ki lehet halászni, mi a németnek jó, de a magyar részére keín vásár in torniszter.

Az öreg Estván Bá.

Sok hányatas, szerencsétlenség után 1850-ik évben Erdélyből B. megyébe vetődött, hol tekintvén multját, szánalomból jegyzőségbe helyeztették azok, kikre Estván bá, mint lófő székely, nagyon haragudott.

Estván bá tanult ember volt, s fiatal korában megyei tisztséget is viselt, azért sehogy sem tudta magát beletalálni azon kis falusi jegyzőségbe, hova sorsa szorítá. — A sok írást, rubrikálást nem szerette, a Beamterekre szörnyen haragudott, mert rendeleteiket nem értette, s olyan pulykákról, melyek Csehországban elvesztek, soha sem tett eredményes jelentéseket, pedig a system az ilyen köröztetésekre pontosan kívánta Estván bától a rapportokat.

Történt vala pedig egykoron, hogy Estván bá négy ökrös előfogaton a járás főnökéhez utazott, mert oda hanyagsága miatt czítálva volt. Ott meghallotta Estván bá minden bűneit, hogy semmire sem tesz jelentést, hogy az adó összeírásban még egy betűt sem dolgozott, hogy a kormánylapokat el nem viszi, azokat nem tanulmányozza, szépen be nem kötetli stb. A hosszú dorgálás után utasítást kapott, hogy a hivatal-szobák tornácán sorba rakott iszonyu sok kormánylapokból az ő körét, hat helységet illető példányokat, magyar-német és román-német példányokban válaszsza ki, és szállítsa haza.

Estván bá búcsút vevén a Vorstand személyétől, a parancsolat teljesítéséhez fogott, ugyanis elment szállójára s megmondta előfogatosának, hogy annak a nagy háznak tornácán levő papírosokat rakja fel szekereire, s hozza el mind. Ugy lön; a szekeres tiz jegyzői kört illető kormánylapokat felrakva, de szekere kásában nem férvén el, az udvaron talált két deszkáva

az oldalt felmagasította, s úgy tért a vendéglőbe Estván bához.

Estván bá most már úgy ült a kormánylapok tején, mint t-ngerri töréskor a béres ül a tengeris szekeren, s a mint mendegélnék hazafelé, állomást tart egy jó collegájánál, ki Estván bát nem Regierungs-Blattokkal, hanem jó érmelléki borocskával látta el.

Mikor már Estván bát az érmelléki felviditá, azon kérdést tevé collegájához, hogy hát ő is annyi ménkő német törvényt kapott, mint ő most szekeren szállit haza?

— Én is kapok eleget, de épen egy ökrös szekérrel nem.

— No öcsém, kaptam én, csak azt nem tudom, hová rakjam le otthon?

-- Hiszen bátyám a Bezirkhez tartozó helységek példányait is elhozta mind.

— Az meglehet, öcsém, hanem én azért ezen haszontalanságot vissza nem viszem, hanem hát mit tegyek vele?

— Hát bátyám várjon egy hónapot, ha senki nem keresi az ellopott jószágot, akkor tegyen úgy, mint én adja el a boltosoknak, bátyám; 7—8 mázsa német törvényért kap két süveg czukrot és néhány font kávé.

Estván bát soha sem vették kérdőre a Blattokért, de el is adta azokat a fűszeresnek, kapván érette egy láda üveges bort. Estván bá erősen hitte, hogy a kormánylapokat már Metternich nyomtattatta a magyarok részére, különben annyit nem lehetett volna egyszerre összefirkálni.

Hatalmas érv a polgári házasság mellett.

A Sebes-Pecze vize melletti székvárosban a gubás czéh jótékony czállal összekötött tánczvigalmat rendezett e farsangon, melyen egy kedves kis menyecske is, talán a jótékony czél iránti tekintetből, vagy talán azon okból jelent meg, hogy megmutassa, miszerint ő, daczára annak, hogy honoratiornak a neje, még sem számítja magát az arisztocrátiához.

Táncz közben egy gubás legénynek denique legyőzhetlen vágya keletkezett a szép delnővel, kit egyik oldalán egy zöld galléru kapitány, a másikon egy ezüst nyaku örnagy cherubbokként, habár nem is kivont karddal őrizének — egy kis gyenge csárdást lejteni, s elszánva magát, minden bátorságát összeszedi, nagyot pödörint bajsza vasvilláin, s még nagyobb köhintve, a szép hölgy elibe száll, s egy csárdás tactust sarkantyúi debreczeni ménes nagyságu pengőivel kivervén, körülbelől következő dictióra fakadt:

„Asszonyom, kedves teinsasszonyom, szerény gubás legénységemet kimondhatlan vágy ragadta meg, hogy... „Köszönöm, de véghetetlenül sajnálom, — vága közbe a delnő, — már őrnagy ur ő báróságával vagyok megangazsirozva a legközelebbi tánczra” — mire szegény gubáslegény méltó elkeseredésének nagy sohajtvá következő nyilatkozatban adott kifejezést: „Isten látja lelkemet, még nem igen barátkoztam meg újdonsült polgártársaim sületlenségeivel, de már csak azért is ohajtanám, hogy bejönne a *civilházasság*, mert a neve *civil*, s nem *katona*.”

A frakk eredete.

Heine, ki a frakkban sehogy sem tudott valami szépet felfedezni, következő adomát beszélt el e modern ruha eredetére nézve, melyet, mint mondja, egy tudós berlini philosophustól hallott, ki viszont a fecskéfarknak roppant tisztelője és imádója volt:

„Az első ember nem teremtett minden ruházat nélkül, a mint az a bibliában áll, hanem egy „Schlafrockka” (nem tudom, van-e erre elfogadható magyar szó?!) bevarrva. Midőn aztán később oldalbordájából az asszony teremtett, hálóköntöséből is kivágotott elől egy nagy darab, hogy ez az asszonynak kötőül szolgáljon; mely metszet által a hálóköntösből frakk lett, mely tekát a nők kötőjében természetes kiegészítőjét találja.”

Hozzáteszi még a szellemdús német író, hogy a frakk e gyönyörű történetének és költői jelentőségének daczára, (mely szerint a nő a férfi kiegészítője volna) sehogy sem tud annak alakjával megbarátkozni stb. stb.

Adomák.

Mikor önkénytes kölcsönre mindenkinek muszáj volt hitelezővé lenni, egy Bezirks Vorstand összegyűjtötte a zsidókat, hivatalszobája ajtaját bezárta, s azt mondta nekik, hogy addig ki nem bocsátja őket, míg ötszáz forintot alá nem írnak. Egy zsidóra kerülván a a sor, azt kérdezte a Vorstandtól, hogy mennyit kíván aláíratni?

— Hát írjon kétszáz forintot.

— Az khevés, én aláírok útszáz forintot; hanem németül és magyarul írni nem tudván, nevemet csak zsidóul írom alá az Anlehen-Scheinnek.

— Recht gut, — mondá a Vorstand.

— A zsidó aláírta zsidó betűkkel a Vorstand nevére, s azonnal elkotródott.

Később a muszáj önkénytes ajánlatokról szóló Scheinokat be kellett venni küldeni magasabb helyre, jónak látta a Vorstand a brav zsidó nevét alább jegyeztetni; a helybeli schachter zsidó fordítása pedig a Vorstand nevét tüntetvén elő, a Vorstand savanyu mosolylyal mondá: „no ez a zsidó szépen kijátszott engem, — de hála istennek, hogy idejében jött a fölfedezés.”

A v—i kapitányi hivatalhoz beállított egy szegény ember azon panaszzsal, hogy a vásárban 2 frtot elvesztett, melyet két cigány megtalált, de visszaadni vonakodnak.

A cigányok berendeltetvén, kivallották, hogy a pénzt ők megtalálták, de már el is költötték egy krajczárig és nem tudják visszaadni.

A kapitány azonban szorosán vette a dolgot, keményen megparancsolta a cigányoknak, hogy a két frtot okvetlenül adják vissza a kárvallottnak, különben pórul járnak.

Erre egyik cigány nagy elkeseredetten mondja: „No ezs sip igazság, hogy ükeme nem viselte gondját a pinzsinek azsirt mink valjuk a kárt.”

Meghagyatott a községi jegyzőknek, hogy a magyar hivatalos lapra előfizessenek a közköltésből. Egy jegyző, ki azelőtt nem olvasott la okat, azt sem tudta, hol kell azért előfizetni; megkérte tehát a szomszédban levő collegáját, hogy részére is rendelje meg a hivatalos magyar ujságot,

A „Magyar Ujság” rendesen jár jegyzőknek; s egykor egy megyei tisztviselő nála levén, kéri a hivatalos lapot, mit a jegyző készséggel teljesített.

— Hát maga hogy meri ezen istentelen ujságot járatni?

— Kérem alásan, a rendeletben magyar, és nem német ujság van parancsolva.

— Igen ám, de nem ilyen magyar ujság.

— Már kérem alásan, ha még ennél is van *magyarabb* ujság, akkor a jövő félévben magam fogok arra előfizetni.

Midőn a magyar káplár tanította az ujonczot német commandó szóra fegyverét forgatni, a hadnagy figyelmeztette, hogy a szavakat helyesen ejtse ki, nem pedig így: Hapták! Rigtáj! Lingsó! Regsó! stb. — mire a káplár azt felelte, hogy hát hadnagy ur ki tudná-e mondani ezt a magyar szót: „tyúk nyak?”

— No pizon nad meszterszág: „tuk nak.”

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Már most csak azt nem tudom, hogy kinek van igazsága? Annak-e, a ki kapja, vagy annak, a ki osztja az igazságot?

— — (Mi az a justemilieu párt?) Hát az egy párt, mely a két szélső párt közt foglal helyet. Például a szélső jobb azt mondja: kétszer kettő=három; erre a szélső bal felkiált: kétszer kettő=öt! míg a justemilieu a kettő között eltalálva a helyes középutat, kideríti, hogy kétszerkettő=négy és fél.

— — Haber ur finansziális operatiójánál, — a midőn ő a rászó részt nem teremti elő nekünk, hanem a tőlünk előteremtett részből kiveszi a maga porcióját, — eszembe jut az az adoma, mikor az egyik silbak megéhezvén, odaad két krajczárt az arra menő fiúnak: nesze fiam, hozz ezért a két krajczárért a pereczestől egy pereczet magadnak, egyet meg nekem. Visszajön a gyerek, a perecz utolját majszolva és mond: silbak bácsi, nem volt már több perecz egynél; azt magamnak megettem: itt a kend krajczárja vissza.

— — (Jött-e már újabb közlés a hivatalos lapban a mult heti utalványozás után a honvédek számára?) Nem cselekedte. (Ugyan ha ilyen időközökben fogják kiosztani a honvédségltyt; mikorra fog a legutolsó rákerülni a sor?) Dejszen már akkor épen a Gábor angyal trombitája híná össze a rezervát!

— Ez is szép adat a hannoveri nászuthoz. Egy hannoveri gyárostól négy munkása kérezkedett a bécsi utra. — „Ugyan minek költitek a pénzeteket ilyen hiába való vállalkosásra, — monda nekik a gyáros; itthon is mennyi munkát elmulasztotok vele. — „Oh uram, felelt a kéjutazandó nép, nem költjük mi a pénzünket. Kap minden odautazó Bécsben egy tallért, és ellátást, az itt kerül húsz tallérba; tiz tallér marad

tiszta profitnak, annyit mi nem tudánk idehaza a munkánkkal keresni.

— — A pesti garnizon altisztjei bált akartak adni, s arra meghívták a magyar minisztereket, sőt még a honvédeket is. Ennek mindenki nagyon örült; — hanem azután arról senki sem beszél többé, hogy hogyan lett, miként lett ez a bál? jól mulattak-e benne? Hét ennek a bálnak bizony az lett a vége, hogy mikor már meg kellett volna tartatnia, a generális ur azt mondta, hogy „megálljatok csak fiaim, egy kicsit fel kell szaladnom Bécsbe, megvárjatok a bállal, míg visszajövök.“ A szegény káplárok, strázsamesterek azóta mindig állnak fehér keztüben, és várják a kommandót, hogy mikor lehet már kezdeni a bált? a generális ur pedig addig tekintgetett körül Bécsben, míg eljött a Hamvazó szerda. (Ilyen baj az, mikor a katonaság nincs felesküdtetve az alkotmányra.)

Financzminiszteri aranymondások gyöngébb elméjü öregek számára, a legujabb vasuti kölesön alkalmatlanságával.

A mi zöld, az nem veres,
A hol van; ott ne keress.

Hetvenöt az csaknem száz,
Ki nem futhat, az csak mász.

Eddig azt hittem, hogy Haber,
Most lát m már, hogy nix hab Er.

K—s M—n.

Műfordítások.

Im Mittelalter herrschte überhaupt die Geisteslichkeit.

A középkorban nyakra-főre a szellemiség uralkodott.

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.

Hallgattak mindnyájan, és orraikat a tentában tartották.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országhút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Janók. — Metszi: Polák.